

DIUMENGE 6 DURANT L'ANY B

Tingueu fe! Aquest podria ser el mot mestre d'aquest diumenge. És desconcertant aquesta Llei donada per Déu per assemblar-se-li i créixer en la santedat, però exclou els leprosos. Encara és més desconcertant aquesta llei de llibertat donada per Jesús i el marc de la qual no té altre nom que l'amor. És desconcertant l'actitud de Jesús que

passa per damunt de la Llei i que a la vegada s'hi sotmet.

Jesús aconsegueix perfectament la Llei, ell és la Llei. No exclou ningú, però qui es tanca en el pecat no pot estar a la seva presència. Cal escollir lliurement. Elegir Jesús o anar-se'n d'ell. Qui no està amb ell està contra ell. És també així de radical com l'exclusió xocant del leprós. Però que és la lepra, sinó figura del pecat. Tingueu fe en Déu, ell no refusa més que el pecat, no el pecador. Per açò ens cal pregar amb ardor que aquesta eucaristia ens purifiqui i ens renovi. Que canviï la nostra mirada i l'estretor del nostre esperit que condemna sovint més promptament que el Levític. Deixem-nos prendre, agafar, en aquest diumenge, per la compassió de Crist per esdevenir com els leprosos testimonis de l'amor.

LA TAULA DE LA PARAULA

APROFUNDIR AQUESTA LECTURA Levític 13, 1-2. 45-46

No solem escoltar sovint el Levític. El 7è diumenge A, i el 6 del cicle B i alguns fragments a les misses ferials de la 17ena. setmana dels anys impars (senars). És molt poquet açò davant la importància que aquest llibre revesteix en la vida d'Israel.

Els qui no aprecien massa els codis de dret troben açò ben prou suficient i altres es poden demanar quina importància té per a l'Església sentir totes aquestes normes de les que Crist ens allibera. És mal de fer captar la importància d'aquest llibre en les seves implicacions reals.

La Llei donada per Déu no és per a Israel un feixuc feix exterior com tindríem la temptació de creure els qui miren, simplement des de l'exterior, la vida d'Israel. És en la Revelació de Déu a la muntanya que la Llei troba la seva vertadera significació. La Llei és de fet, un mitjà de comunió amb Déu. Ella permet entrar en les maneres de fer de Déu per assimilació del que ell mateix és: *Siau sants, como jo som sant*".

La lectura d'avui resulta estrident a les nostres orelles d'avui en dia i de la nostra caritat cristiana. Com es possible, exclou així els més desprotegits? Cal desplaçar la nostra mirada i captar tota el significat espiritual d'aquesta paraula. En el camp de la santedat, més lligada al pecat, crea una ruptura. La lepra és aquesta figura del pecat que manté separat aquell que la pateix.

Es pot dir que el text està en espera de purificació. Aquell a qui la lepra ha ferit no té res que el pugui treure'n llevat d'un miracle. Així, doncs, és la salut que ve només de Déu. Aquest miracle, és la salvació que ve només de Déu. Aquesta primera lectura, doncs, està del tot orientada a l'Evangeli, tota ella està en espera del Salvador, aquell qui té el poder de perdonar els pecats i reintegrar tota persona en la comunió.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

- * El lector dirà sòbriament aquesta lectura.
- * Marcarà bé l'incís inicial: *el Senyor digué a Moisès...* La Llei no és un codi jurídic sinó una relació d'amor de l'home a Déu.
- * L'article de la Llei és definit en tres punts:
 - . la constatació: *si algú té una inflor a la pell... serà portat al sacerdot Aaron*
 - . la sentència en relació a ell mateix: *han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats...*
 - . la sentència en relació a la comunitat: *mentre el mal persisteixi, són impurs...*

SALM 101 (102)

Pregària d'un desgraciat que defalleix i es queixa davant del Senyor, aquest és el títol d'aquest salm que s'omet en la traducció litúrgica. Aquesta pregària ben podria haver sortit de llavis de leprosos trets d'en mig del poble.: *. Els meus dies s'esvaeixen com el fum, es consumeixen com les brases els meus ossos, 5 el meu cor s'asseca com l'herba segada, no tenc esma de menjar el meu pa;*

.No m'amaguis la mirada en hores de perill. No m'amaguis el teu rostre, aquestes paraules es poden comprendre en doble sentit; Déu no gira a l'altra part la cara, però també, Déu no permetis que jo sigui exclòs portant un vel que m'amagarà la cara.

La pregària insistent del salmista prova de convèncer Déu a intervenir en favor seu. La seva confiança és admirable: *El Senyor des del seu lloc sagrat guaita la terra....* I el Senyor escolta la seva causa, i hi respon ja que ve a alliberar els qui havien de morir.

És impossible escoltar aquest salm sense aplicar-lo a Jesús en la seva passió. Ell ha conegut el sofriment, el silenci i l'abandonament de Déu *Ell, Jesús, durant la seva vida mortal s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. 8 Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, 9 i, arribat a la plenitud, s'ha convertit en font de salvació eterna per a tots els qui l'obeeixen (Hebreus 5).*

Aquest salm és un encoratjament a la perseverança.

PER APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA: 1 Corintis 10, 31; 11, 1

Pau coneixia prou bé aquests corintis que massa fàcilment s'enorgullien dels dons que els ha fet. Aleshores cal retornar-los a la realitat. La doctrina de Pau es sosté sobre la gratuïtat del do de Déu que allibera el deixebles de Crist de l'observança meticulosa de la Llei del Sinaí. Però si "*tot és permès, no tot és convenient*" (6, 12) precisa. No es tracta ja de sebre des d'ara on es situa la frontera entre el permès i el prohibit, es tracta

de discernir el que afavoreix o compromet el creixement de l'home nou regenerat en el Crist.

És a aquesta tasca de discerniment a la que es dedica Pau entre els corintis. Ja que "tot se'ns ofereix a nosaltres", el ventall desplegat de la llibertat esdevé aleshores un poder escollir. L'elecció està ordenada a l'amor que Déu ha escampat (vessat) en els nostres cors, l'elecció està ordenada a la caritat que només construeix. És per açò que la llibertat deu tenir en compte l'altre i no fer res que escandalitzaria al proïsme: *en tot procur adaptar-me a tots ... Convé, doncs, prohibir-se el que portaria perjudici als altres: no busc allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres*, ja sigui des del punt de vista material, moral o espiritual.

És en aquest context que cal comprendre la lectura d'avui. *Feu una cosa o altra, feu-ho a glòria de Déu*. No perquè les nostres actuacions augmentin la glòria de Déu. Sinó perquè treballant a cada instant, en els detalls més prosaics de la vida, a manifestar l'amor de Déu envers el proïsme, el cristià participa més i més en aquesta glòria que li és donada: Pau exhorta, però és el Crist a qui cal seguir: *Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist* (Us he donat exemple perquè vosaltres feu el mateix (Cf Jn 13, 15).

PROCLAMAR AQUESTA LECTURA

Aquest fragment ben conegut de la carta als Corintis mereix una atenció nova,

- * El lector evidenciarà les dues fórmules de la introducció: *Germans, quan mengeu o begueu... feu-ho tot a glòria de Déu*.
Estarà atent al seu desenvolupament que segueix: *no sigueu mai ocasió d'escàndol....*
- * En l'exemple que Pau dóna de la seva pròpia actitud: *seguí el meu exemple... i el motiu d'aquesta actitud: perquè se salvin*.

PER APROFUNDIR L'EVANGELI DE MARC 1, 40-45

La lepra a tota l'Escriptura té tota una força simbòlica. No designa tant una malaltia sinó el pecat d'on ve el càstig de Déu. És per açò que la Llei exigia una excomunió del malalt per preservar la comunitat en la seva integritat i que la curació constatada demanava un acte de purificació ritual amb sacrifici, aigua viva, etc.

Quan Jesús va de poble en poble, la seva paraula i els actes el fan reconèixer per alguns com un profeta, si bé està, la seva anomenada sobrepassa els ambients fins arribar a aquells marginats que són els leprosos. Pot ser aquell leprós pensava en el profeta Eliseu curant Naaman de la seva lepra quan gosa trencar les prohibicions i anar vers Jesús.

El leprós manifesta la seva fe en la santedat de Jesús quan cau de genolls davant d'ell. Aquest acte d'adoració va acompanyat amb una pregària: *Si vols, em pots purificar*. No demana la curació sinó la purificació que va més enllà de la curació. El leprós parla amb deferència: *Si vols, pots*. En aquesta expressió passa tota la seva fe, tu pots, tota la seva humilitat, si tu vols, i el seu abandonament a la voluntat d'un altre: vet aquí la meva pregària, però que es faci la teva voluntat...."

Jesús infringia la Llei tant com el leprós ja que allarga la seva mà i el toca. (ell mateix es feia impur per açò). Ell està per damunt de la Llei que a compleix plenament. Jesús respon punt per punt a la petició del leprós amb una remarcable sobrietat: *Ho vull, queda purificat*. La seva Paraula és la del Verb, és la mateixa Paraula creadora que " diu i existeix". És Déu i actua com a tal.

La traducció litúrgica diu que compadit davant d'aquest home, la Bíblia de Jerusalem diu "mogut de compassió". Es tracta de les entranyes de misericòrdia de Déu. Jesús no pot resistir a donar la salut a qui la hi demana. En aquest leprós, hi reconeix el símbol del Mal que ell es carregarà a sobre. Ell esdevindrà "*Era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia. Semblant a aquells que ens repugna de mirar, el menyspreàvem i el teníem per no res*" (Is 53, 3) a fi de tornar la llibertat a tots els homes.

Manifestant que està per sobre de la Llei, no deixa de demanar al leprós que es sotmeti al cerimonial previst. Així marca el respecte que té per la Llei, però secundàriament, dóna la prova del seu poder de guarició que els sacerdots haurien d'haver reconegut... la teva guarició ser`un testimoni.

El testimoniatge no l'ha portat als sacerdots, sinó que el leprós purificat ha esdevingut un apòstol de l'Evangeli.